

La

EGLUTĖ

1956

GRUODIS

NR. 10

1956 GRUODIS Nr. 10

Redaguoja:
Stepas Zobarskas

Administruoja:
Nekalto Prasidėjimo Seserys

Leidžia:
Lietuvių Kultūros Institutas

Prenumerata:

Metams: Amerikoje \$3.00, kitur — \$3.50. Atskiras numeris 30 centų.

Raštus siųsti ir turinio reikalu rašyti:

Stepas Zobarskas, 85-42 91 Street, Woodhaven 21, N. Y.

Pinigus, užsakymus ir adresų pakeitimus siųsti:

EGLUTĖ, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn.

ŠIAME NUMERYJE:

1. Leonardas Žitkevičius, PRIE KALĖDŲ EGLUTĖS	289
2. Paulius Jurkus, ILGAŪSIO KALĖDOS	289
3. Albina Kašiubienė, LINKSMA KELIONĖ	295
4. Albanų pasaka, BAILIAI	295
5. Kazys Jakubėnas, KAS GIRELĖJ	297
6. J. Gerdvilienė, PASAKYK, MOČIUTE	298
7. Arvid Lydecken, TIKRAI TOLIMAS KELIAS	298
8. V. Griciūtė, KAS DIDESNIS	300
9. Ignas Šeinius, PER RAŠALĄ Į ŠVIESĄ	301
10. Maurus Jo'kai, KURIS IŠ DEVYNIŲ?	303
11. Marytė Lekniūtė, ŽVAIGŽDĖTĄ VAKARĄ	308
12. Jonas Rūtenis, SNIEGO SENIS	310
13. Venezuelos pasaka, DAINUOJANTI FLEITA	311
14. Kazys Rinka, VARŽYBOS DĖL AMERIKOS	314
15. ATŽALĖLĖS	317

Viršelis: Ados Korsakaitės, iliustracijos: Ados Korsakaitės, Vlodo Vijeikio ir Povilo Osmolskio.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except during July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn. Editor: Stepas Zobarskas, Woodhaven 21, N.Y. December, 1956, Vol. 7, No. 10. Subscription: \$3.00 yearly. Outside U.S.A.—\$3.50 yearly. Single Copy 30¢. Entered as second-class matter at the post office in Putnam, Conn.

Immaculata Press

Dekite, žvakutės,
Dekite skaisčiau;
Šiandien Kūdikelį
Gimusį mačiau.

Prie puošnaus altoriaus,
Pro puošnias gėles,
Šventas Kūdikelis
Tiesė rankeles.

Rankeles Jis tiesė,
Laimino mane,
Kad visad žygiuočiau
Su širdim kilnia.

ILGAŪSIO KALĖDOS

PAULIUS JURKUS

Beržyne gyveno kiškių šeima. Seniausias jų vadinosi Ilgaūsis. Jo metų niekas nežinojo. Senesnis jis buvo už daugelį krūmokšnių, su aštriais dantimis, ilgais pražilusiais ūsais, stačiom ausim. Daug kartų jis stovėjo prieš šautuvo vamzdį, kai medžiotojas taikė į jį, bet visada pabėgdavo. Daug kartų

surado sniege padėtas kilpas, kur laukė tikra mirtis, — jis tik nusijuokdavo ir šokdavo tolyn. Gudrus Ilgaūsis ir mokytas, — žinojo tiek daug dalykų, tiek buvo matęs, kad visus nusmelkdavo savo pasakojimais. Keliose giriose aplink jieškok, vistiek niekur nerasi tokio, kaip Ilgaūsis.

Daug jo vaikų nušovė medžiotojai, žmoną pagavo žvėrys. Dabar jis gyvena su savo našlaičiais, įsitaisęs krūmo gilumoje.

Kartą, kai sniegas storai dengė žemę, Ilgaūsis prieš vakarą nesirengė guolio, bet nuėjo prie šaltinio ir prausėsi, šukavo ūsus, pustėsi, lyg rengtųsi eiti kur į svečius. Mažiliai nedrąsūs sustojo aplink, karpė ausim ir stebėjosi. Vienas neiškentęs paklausė:

— Ilgaūsi, kur tu keliausi, kad taip gražinies?

— Dobilėliai, jūs dar maži ir paiki, nemokate skaityti žvaigždžių rašto, nesuprantate, ką pasakoja gluosnis. Kalėdos čia pat, turiu eiti!

— O, kad taip dobilų saują kur radus! — vienas pasigardžiavo, letenom braukdamas per ūsiukus.

— Einu kūčiauti. Aš jau toks, kad Kalėdos man didelė šventė, — Ilgaūsis išmintingai mirktelejo mažiukams.

— Ką tai reiškia — Kalėdos?

— Imk ir mane drauge, jei ten bus dobilų!

— Imk visus drauge! — suskato kiškiukai šaukti, grūstis aplink.

— Matote anuos didelius namus, kur kaminai leidžia dūmus? Rengiasi ir jie Kalėdom. Ten bus morkų ir dobilų.

Kiškiukai straksi aplink, stiebiasi ant paskutinių kojyčių, kad tik toliau pamatytų, o paskui susigūžia.

— Aš buvau kartą prie tų namų, ten pikti šunes, jie baisiai loja! — tarė vienas verksmingai.

— Man pasakojo, kad tuose namuose žmogus turi šautuvą — tokią baisią lazda, kuri spjaudo ugnimi, jos šratai greitesni už mūsų kojytes, pasiviję mirtinai gelia... — nugąstavo kitas.

— Ir negudrūs jūs. Kiek kartų sakiau: mokykitės, o jūs tik pastrikt pastrikt po beržyną, vienas kitą vaikotės, visai nesiklausote rimtos kalbos. Dabar Kalėdos, ir šuo nebe šuo, jis nepuola ir neloja; ir šautuvas nebe šautuvas, jis nebespjaudo ugnimi!

Baukščios kiškučių akys ir ausys dreba, bet senis Ilgaūsis taip gražiai kalba, taip juos gundo, kad pagaliau ir jie išsidrąsina ir eina drauge.

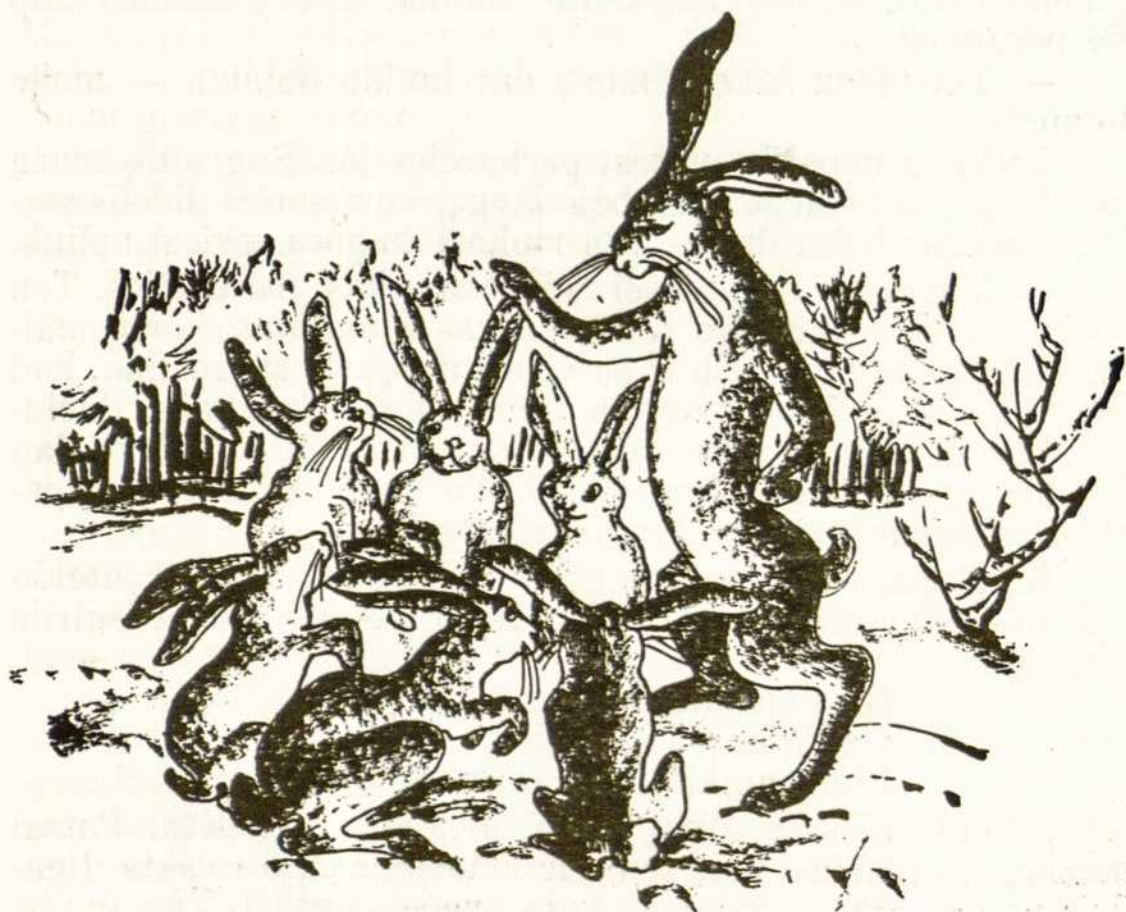
Ilgaūsis pirmas mynė sniegą ir vedė jaunikius pro tvorą, krūmokšnius, kol įlindo į didelį sodą. Ten sustojo prie tvoros ir stebėjo kiemą.

— Matote ten būdą, — tarė Ilgaūsis, — ten gyvena šuo. Jis toks sutvėrimas, kad daug visko turi ir dar daugiau nori, todėl ir puola visus.

Šuo pakėlė galvą ir pradėjo loti. Kiškiukai išsigandę spruko į krūmus ir iš ten stebėjo Ilgaūsi. Šis nė nekrustelėjo; atsirėmęs kojytėm į tvorą statinius, drąsiai žvalgėsi. Pagaliau, prislinko ir mažiukai ir drebėdami klausė:

— Sakei, kad bus šuo nebe šuo, nelos, o kodėl jis loja, kodėl tu, jei toks drąsus, neini į kiemą?

— Vaikai, kiek kartų sakiau — būkit mandagesni! O jūs: neklausote, grūdatės, rėkiate. Kas šitaip matė! Čia ne kiškių vestuvės. Rudis turi dabar loti; jei nelotų, gautų nuo

Mes turime palaukti, kol užtekės šventoji žvaigždė.

šeimininko botagu. Mes turime palaukti, kol užtekės šventoji žvaigždė, tada Rudis bus mūsų draugas.

— Su tokiu aš visai nenoriu draugauti! — sakė vienas.

— Kantrybės ir mandagumo! — subarė Ilgaūsis.

Pamažu sutemo. Viršum laukų spindėjo pilkšvas sniegas, tolumoje dumsojo beržynėlis — kiškių buveinė. Mažiliai jau gailėjosi: ko jie čia atėjo. Kas jiems Kalėdos, kas Kūčios! Štai, šuo draskosi. Būtų sau miegoję pusnyje.

Senis staiga sukuždėjo:

— Tyliau, žiūrėkite, į dangų išeina pirmoji žvaigždė. Dabar visur prasidės šventoji tylą, niekas nebedrįs pajudėti iš savo vietų. Ir Rudis nebelos. Ir jūs paslėpkite savo švilpynes ir būkite drausmingi. Jei neiškęsite, bus blogai, ne tik negausite dobilų, bet dar savo kailį prarasite.

Rūstus Ilgaūsis pirmasis traukė per sodo kampą į darželį. Prieš didelius langus, kur degė šviesūs žiburiai, visi sustojo. Ilgaūsis liepė įsikasti sniege ir laukti.

Vos jie prakabino pusnies keterą, kaip rado ten žaliuojančias rūtas. Mažieji neiškentė: žaluma vidury žiemos, kaip jie neragaus.

— Tik vieną šakelę, mūsų dar laukia dobilai, — mokė Ilgaūsis.

Kiškiam nepatiko rūtos: perkarčios jos. Sugraužę mažą šakelę, įsitaisė sniege ir stebėjo langą, kur matėsi didelis stalas, apklotas balta drobe. Ten rinkosi žmonės, sėdosi aplink.

— Žiūrėkite, paskui vėl nežinosite, kas yra Kūčios. Ten susirinko visa ūkininko šeima. Tėvas žengnojas, kalba maldas, ima baltą paplotėlę ir su visais dalijasi; tai reiškia, kad jie myli vienas kitą, kad yra viena šeima, draugai ir bičiuliai, kaip ir mes beržyne. Jų laukia dvylika valgių. Tokie jau žmonės, jie gali daug suvalgyti. Po stalo apklotu yra paskleista gardaus šieno. Matysite, kas bus.

Kiškiukai buvo matę ir girdėję daug dalykų, bet šitokio vaizdo — dar niekada neregėjo. Kaip įdomu! Staiga išgirdo giesmę:

Brangią dieną švęsdami
Užgimimo Viešpaties,
Linksminkimės ir džiaukimės...

Sklinda giesmė tokia graži, niekada negirdėta. Patsai mažiausias grūdasi prie senio ir klausia, ką tai reiškia. Ilgaūsis rimtas žiūri į langą ir koja mosteli nutilti. Tyli ir visi kiti, stebi šviesas.

Pagaliau žmonės keliasi nuo stalo, kiša rankas po apklotu ir traukia šieno stiebelius.

— Na, kas gi ten, ir jie šieną valgo, kaip ir mes? — neiškenčia vienas.

— Vaikigali! — atsigrėžė Ilgaūsis, — jie nevalgo, jie džiaugiasi švente, jie žaidžia šieną. Ištraukę lygina, katro sienas bus ilgesnis, tas ilgiau gyvens; merginos stebi, į kurią pusę nosisuka jo viršūnė, iš ten atlėks piršliai. Tai burtai... Bet jūs žiūrėkite, dar ne viskas.

Tada kambario gilumoje įsidegė eglutė. Kiškiukai net žadą užkando. Tokios dar nebuvo matę. Nors daug eglaičių lankė, aplink jas šoko, ėjo ratelio, bet nė viena neturėjo tokių gražių skambaliukų, tokių žvakelių, kaip šioji. Ilgaūsis jiems aiškino:

— Tai Kalėdų eglutė, po ja sudėtos dovanos vaikams. Jie mūsų neužmirš.

Kiškiukai striksi, džiaugiasi, bet niekas jiems neduoda dovanų. Jie išalko ir sušalo. Skundžiasi Ilgaūsiui.

— Kantrybės, kiek kartų sakiau! Tuoju viskas paaiškės. Va, žiūrėkite, neša šieną, grūdus, maisto likučius. Žmogus dažnai būna piktas per visus metus, bet ši vakarą jam ir gyvuliai draugai. Eime!

Iškilo jie iš darželio ir traukė tiesiai į tvartus. Čia pat šuns būda. Ten pasirodė didelės piktos akys, atsikišę dantys. Mažiliai šoko išsigandę. Tik vienas Ilgaūsis nesujudėjo.

— Sveikas, Rudi, tikiuos, mane pažįsti...

Šuo suurzgė.

— Begėdi, ar nežinai, kad Kalėdos, abu esame lygūs, ir aš tavęs nebijau? Ir jie tavęs nesibijo, — senis mostelėjo koja ir pašaukė vaikus. Šuo susigėdęs įlindo į būdą ir dingo. Kiškiukai nuėjo į tvartą.

Duris rado praviras; visi išuoliavo vidun ir sustojo prie didelio jaučio.

— Sveikas, Palši, — užkalbino Ilgaūsis. — Mudu susitikom vasarą ganykloje, prisimeni?

— Taip! — atsakė jautis.

— Dabar žinot, vaikai, kas yra Kalėdos. Šitokią naktį gyvuliai kalba...

Kiškiukai stebi ir dreba išsigandę: jų Ilgaūsis šnekasi su jaučiu, kaip lygus su lygiu.

— Palši, atėjome pas tave kūčiauti, duok dobilų, žinai, Kalėdos.

— Taip, žinau, — atsakė jautis, savo didelėm žiaunom išpešdamas dobilų kuokštą ir padėdamas kiškiukams.

— Sėskim ir mes prie Kūčių stalo, — paragino Ilgaūsis. Jautis jiems tarė:

— Šiokią naktį prieš daugel metų gimė Jėzus Kristus, pasaulio Išganytojas. Gimė jis tvartelyje. Jei jis nebūtų atėjęs, veltui vargtų mūsų giminė ir kitos gyvulių šeimos; veltui žmogus artų ir sėtų, statytų namus. Ir mums, jaučiams, yra didelė garbė, kad mes buvome ten pirmieji, kur jis gimė. Mūsų vienas prosenolių, atsiklaupęs pūtė jam savo šiltą dvasią, nes naktis buvo šalta. Ir mes iš kartos į kartą pasakojame apie tą didelę naktį, tuos stebuklus ir žvaigždes ir džiaugiamės. Mes rambūs, mes sunkūs, bet mes buvome prie Kūdikėlio Jėzaus. Tame tvartelyje, kur gimė Jėzus Kristus, buvo dar asilas, bet kas asilas, taip ir nežinau. Jau tiek metų išgyvenau ir visai surambėjau, bet dar neteko sutikti nė vieno, kuris man būtų pasakęs, kas yra asilas.

— Aš tau galiu pasakyti! — linksmai suklego Ilgaūsis, — Jau aš toks, kad viską žinau. — Jis visai panašus į arkli, tik daug mažesnis, moka laiptoti į kalnus, neša sunkias naštas, nesispardo, netriukšmauja.

— Gerai, kad pasakei. Dabar žinosiu ir kitiems pasakysiu, kas buvo tasai mano draugas, kuris nusilenkė gimusiam pasaulio Išganytojui. O tau už tai duosiu švento šieno nuo žmonių stalo. Juk ant šieno gulėjo Kristus...

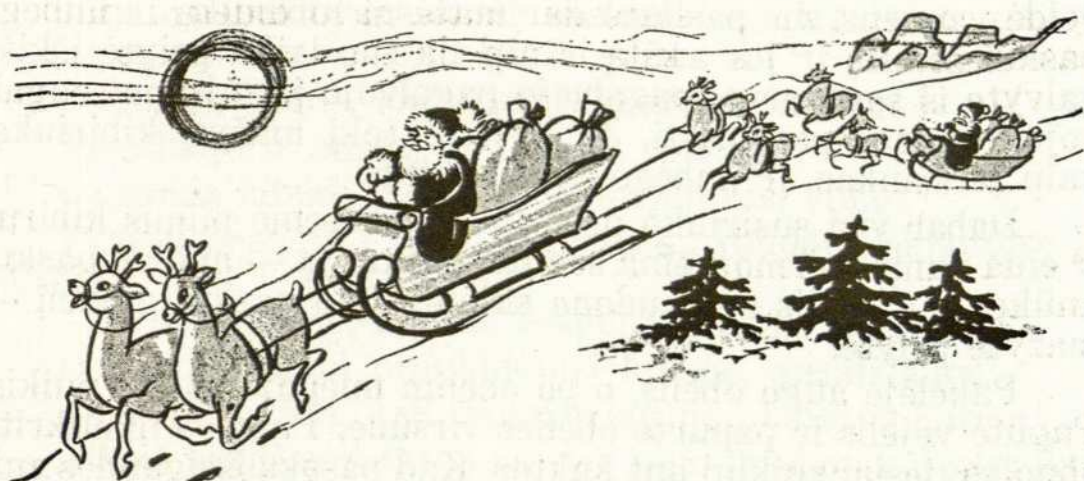
Jautis nosim paskleidė šieno kuokštą, kuri jam buvo atnešę žmonės nuo Kūčių stalo. Ten buvo kviečių ir rugių grūdų, kanapių, žirnių, pjaustytų obuolių. Kiškiukai valgė, graužė aštriais dantimis ir klausėsi, kaip tvarte kalbasi gyvuliai. Staiga vienu metu visi nutilo, palenkė galvas. Kažkas suplazdėjo jų erdvėje. Nusilenkė ir Ilgaūsis, su juo ir mažiukai!

— Ką tai reiškia? — klausė jie.

— Tai Viešpaties angelas skrido į mūsų žemę, skelbdamas Kristaus užgimimą. O tau, Palši, ačiū už Kūčias. Pasiimatysime pavasarį beržyne.

Išėjo kiškiukai į kiemą. Švietė naktis, spindėjo žvaigždės, viena už kitą gražesnės. Ilgaūsis peržvelgė jas ir ramiai šuoliavo į daržinėle. Ten mažiesiems liepė gulti šiene, šiltai apsikloti. Šianakt Kalėdos, niekas neateis ir neišvays jų iš ten. Šventoji naktis neša taiką.

Įsirausė jie į kvepiantį šieną, kur buvo šilta ir gera, ir visi žinojo, kad ir jiems Kalėdos!

LINKSMA KELIONĖ

ALBINA KAŠIUBIENĖ

Danguj angeliukas jau dega žvakele,
Apšviečia Kalėdų seneliui jis kelią,
Kad naktį rogutės jo kur neužkliūtų
Ir šaunūs briedžiukai dar greitesni būtų.

Briedžiukai tik lekia, kiek jėgos jų gali.
Jie skuba lankyti kiekvieną namelį.
Jie veža žaisliukų pilniausią delmoną,
Kad širdys būt linksmos vaikų milijono.

Senelio rogutės pakalnėmis leidžias,
Mažieji nykštukai prie durų jau beldžias.
Jie dovanas deda, eglutę pakrato
Ir vėl sau nudulka, kol niekas nemato.

BAILIAI

(albanų pasaka)

— Namuose nebėra nė lašelio vandens, — pasakė senutė savo anūkui. — Eisiu prie upės ir atsinešiu vandenėlio.

Pasiėmė senutė kibirą ir išėjo vandens parsinešti. Nespėjo ji uždaryt durų, kai ir jos anūkė užsinorėjo vandens. Pasiėmė mažytį kibirėlį ir nuėjo paskui senutę. Namuose buvo pasilikęs gaidžiukas su raudona skiautere, bet ir jis užsi-

geidė vandens. Jis pasiėmė dar mažesnę kibiriuką ir nubėgo paskui senutę ir jos anūkę. Kaip tik tuo laiku pelytė iškišo galvytę iš savo urvo, pagalvojo pagalvojo ir taip pat sugalvojo vandens parsinešti. Ji pasiėmė tokį mažytį kibiriuką, kaip pirščiukas, ir nubėgo paskui kitus.

Dabar visi susirinko prie upės. Prisisėmė pilnus kibirus ir eina namo: pirmoji eina senutė, paskui ją — anūkė, paskui anūkę — gaidelis su raudona skiautere, o paskui gaidelį — mažytė pelytė.

Pakelėje augo obelis, o po obelīm miegojo zuikis puikis. Papūtė vėjelis ir papurtė obelies viršūnę. Pupt — ir nukrito obuolys tiesiai zuikiui ant kaktos. Kad pašoks išsigandęs zuikelis — keberiokšt ir užgriuvo ant senutės. Išsigandusi senutė parvirto ant žemės ir visą vandenį išliejo.

Vajetutėliau!

Išsigando ir zuikelis. Pradėjo bėgti, kiek tik kojos išneša. Taip bebėgdamas, užgriuvo ant anūkės. Anūkė parvirto ir visą vandenį išliejo.

Mat, kas išėjo!

Zuikis dar labiau išsigando, bėga, nė neatsigrįždamas. Nė nepastebėjo, kaip susidūrė su gaidžiu. Ka-ka-rie-kūū, sugiedojo gaidys ir apvertė kibirą su vandeniu.

O, kaip jis išsigando!

O mažoji pelytė, kai tik pamatė atbėgantį zuikį, paliko kibirėlį ir šmurkšt į krūmus.

O po obelīm miegojo zuikis puikis.

Kiek atsipeikėjus, senelė nusiramino, pagalvojo, pagalvojo ir sako:

— Kokia laimė, kad išsigelbėjau nuo meškos!

Pagalvojo ir anūkė, ir pasakė pati sau:

— Kokia laimė, kad aš išsigelbėjau nuo vilko!

Paskui pradėjo galvoti gaidelis su raudona skiautere ir pasakė:

— Kokia laimė, kad aš išsigelbėjau nuo lapės!

O peliukė, ilgai praglūdėjusi krūme, apsidžiaugė:

— Kokia laimė, kad išsigelbėjau nuo baisaus katino!

Tiktai vargšas zuikelis vis dar bėgo ir bėgo, kol pagaliau pribėgo mišką ir įsikasė į lapų krūvą. Iš karto vos begalėjo alsuoti. Ilgainiui ir jis nusiramino, pagalvojo pagalvojo ir sako:

— Tai ir privargau aš! Šimtai medžiotojų buvo mane užpuolę — gerai, kad išsigelbėjau!

KAS GIRELĖJ

KAZYS JAKUBĖNAS

Kas girelėj, kas girelėj,
Kas žaliojoj dedas?
Vaikšto kiškis ir kiškienė
Ir kiškelį vedas.

Kiškis lazda rankoj laiko,
O kiškienė — skėti.
O kiškeliui mažulėliui
Linksma bėginėti.

— Kad atbėgtų, kad atlėktų
Čia šunytis piktas, —
Greit jam šonuose kaulelio
Sveiko nepaliktų! —

Taip kalbėjo senis kiškis
Ir lazda grūmojo.
O kur buvęs — kur nebuvęs,
Štai, šunytis loja.

Metė kiškis savo lazda,
O kiškienė skėti,
O kiškiukas vos bėpėjo
Iš paskos dulkėti.

Toj girelėj, toj žaliojoj
Šitaip tai nutiko,
Kad ant kelio vien tik skėtis
Ir lazda beliko.

PASAKYK, MŪČIUTE

J. GERDVILIENĖ

Pasakyk, mūčiute, tu mieloji mano,
Kas žvaigždes šviesiausias šitaip išrikiavo?

Kas apsėjo pievas kvepiančiais žolynais,
Kam priklauso dienos, naktys ir žvaigždynai?

Kam paukšteliai čiulba, kam gėlytės žydi?
Kas kiekvieną žingsnį laimina ir lydi?

Oi tai atsakysiu, jums, mielieji mano,
Tai žvaigždes Dievulis šitaip išrikiavo.

Jis laukus apsėjo kvepiančiais žolynais,
Jam priklauso dienos, naktys ir žvaigždynai.

TIKRAI TOLIMAS KELIAS

(iš suomių gyvenimo)

ARVID LYDECKEN

Sunkus sniegas gulė ant slėnių ir kalnelių. Viskas, ką aplinkui akis matė, buvo apklota baltu apdangalu, ir eglynų šakos linko žemyn nuo jo svorio.

Tai buvo šaltas, šviesus žiemos vakaras, ir Pakkasvaaro name lyje linksmai kūrenosi ugnis. Tačiau mažoji Annikin gulėjo lovoje su dideliu karščiu.

Motina ruošė vakarienę. Tėvelis dar nebuvo sugrįžęs iš darbo ir Ilmari dar nebuvo parėjęs iš mokyklos. Mokykla, kurią jis lankė, buvo už šešių mylių, o kelias, kuriuo jaunam vaikinui reikėjo eiti, buvo sunkus ir užpustytas. Jis turėjo sutelkti visas jėgas, norėdamas pasiekti namus. Tačiau šį vakarą pašliūžos lėkė lengvai per purų sniegą, ir netrukus raudonskruostis Ilmari triukšmingai įlėkė į trobelės kambarį, prieš tai, žinoma, į šluotražį nusivalęs nuo batų sniegą.

— Labas vakaras, mama, — sušuko jis, skubėdamas prie Annikinos lovos. — kaip tu jauties, sesute?

Annikin atmerkė akis, ir lengva šypsena nušvietė jos veidą; bet ji buvo per daug išvargus, kad galėtų šnekėti. Jos galva vėl pasinėrė į

pagalvį, ir toji, kuri visada būdavo tokia linksma ir smagi žaidėja, dabar bematant užmigo.

Netrukus parėjo tėvelis, ir jie visi susėdo vakarienės.

— Ar Annikin miega? — paklausė tėvelis patyliukais, pasukdamas galvą į jos lovą. Ir kadangi niekas neatsakė, jis kalbėjo toliau:

— Kaip negerai, kad negalima sudaryt pakankamai pinigų lėlei nupirkti, kurios ji taip labai trokšta Kalėdoms.

— O, tėveli, argi tikrai negali nupirkti? — sušuko Ilmari.

— Neatrodo, kad galėčiau, — atsiduso tėvas. — Džiaukis dar, kad kaip nors išsiverstume per žiemą.

Slenkant dienai po dienos, Ilmari vis galvojo, koku būdu Annikin galėtų gauti lėlę. Jis buvo tikras, kad jeigu tik ji gautų lėlę, jos džiaugsmas būtų toks didelis, jog ji per vieną naktį pasveiktų. Laimingas žmogus negali sirgti, įsikabinėjo jis. Lėlė būtų daug geriau, negu viso pasaulio vaistai. Ji padarytų stebuklą. Jis suko ir suko galvą, koku būdu galėtų užsidirbti nors kiek pinigų, bet nieko negalėjo išgalvoti, nes jie gyveno taip toli nuo miesto.

Artinosi Kalėdos. Beliko viena savaitė iki švenčių, o Ilmari vis dar negalėjo nieko gero sugalvoti. Iš tikrųjų, padėtis atrodė beviltiška. Pagaliau, puiki mintis atėjo į galvą: jis parašys kūdikėliui Jėzui laišką! Kadangi jis pats vaikas, Jis tikriausiai myli ir kitus vaikus ir supras, kaip labai svarbu, kad jo sesutė gautų lėlę.

Jis ėmė rašyti:

Tai buvo jaunas gydytojas iš miesto.

“Brangus Jēzau, imu į rankas plunksną, norėdamas Tau parašyti laišką. Man reikia Tavo pagalbos todėl, kad niekas kitas man nepadedą. Aš esu Ilmari ir gyvenu Pakkasvaara trobelėje. Annikin serga. Ji — mano sesuo. Ji labai nori lėlės. Bet mes jai negalim nupirkti todėl, kad esam neturtingi. Jeigu tik ji gautų lėlę, ji tikrai išgytų. Brangus Jēzau, kai Tu ateisi pas mus Kalėdų išvakarėse, prašau, neužmiršk atnešti lėlės. Pakkasvaara trobelė yra už šešių mylių nuo Siltasalmi bažnyčios. Man pačiam nieko nereikia, kad tik jai atneštum lėlę. Už tai aš Tau būsiu dėkingas visą gyvenimą.

Su pagarba, Ilmari.”

Atėjo Kalėdų vakaras. Vieniša žvakutė degė ant trobelės stalo, o tėvas skaitė šv. Raštą. Ilmari laukė, sulaikydamas kvapą, kas bus toliau.

Staiga, kažkas pasibeldė į duris.

— Tai Jis! — sušuko Ilmari. Bet tai nebuvo Jėzus. Tai buvo jaunas gydytojas iš miesto. Jis atkeliavo pašliūžomis ir atsinešė sunkų krepšį ant pečių. Ten buvo įdėta kavos mamai, o tėvui — naujų, blizgančių pinigų. Annikin gavo tokią gražią mėlyną lėlę, kad pati nebesitvėrė iš džiaugsmo. Ilmari taip pat nebuvo užmirštas; jis gavo knygą, kuri jam suteikė tokį didelį malonumą, kokio jis ligi šiol dar nebuvo patyręs.

Niekada anksčiau nebuvo tokios linksmos Kalėdos Pakkasvaara trobelėje, kaip dabar! Annikinės lėlė tikrai buvo nuostabus vaistas, ir ji ėmė taisytis kiekvieną dieną.

Bet tiktai vienas Ilmari žinojo, kas atsiuntė gydytoją tą Kalėdų vakarą. Neabejotinai Jėzus neturėjo laiko pats ateiti. O be to, toks gi tolimas kelias į Pakkasvaaro trobelę.

KAS DIDESNIS

V. GRICIŪTĖ

— Kas didesnis: aš ar tu? —
Klausia Tomas gaidį.
O gaidys — kakaryku!
Net vištas pabaidė.

Ir pastrykt — mažam Tomukui
Ant galvos užsoko.
Kalbint gaidį tam vyrukui
Dar neapsimoka.

Man dar neperka nei popieriaus nei rašalo.

PER RAŠALĄ Į ŠVIESĄ

IGNAS ŠEINIUS

Pirmą Kalėdų dieną netikėtai atvažiavo dėdė Juozas iš Kaimynėlių. Kai jis atvažiuodavo, visados darydavos linksma. O dar pirmą Kalėdų dieną!

Dar daugiau — dėdė Juozas man padovanojo visai naują auksiną. — Ką su juo daryti? — galvoju.

Kai gaudavau kokį pinigą, visados jį nušveisdavau. Pelenais ir vilnoniu skuduriuku. Auksino šveisti nereikėjo.

Suradau išeitį!

Apsiaunu batukais, apsivelku, pinigą įsidedu tėvo išnešioton piniginių. Sakau, eisiu pas Tada, parodysiu naują auksiną. Taip, tuoj sugrįšiu, pietums nepavėluosiu.

Sniegas užpustė prieangį, jau nežymu atšlaime, kad dėdės neseniai važiuota. Pusto nuo stogų, raitos aplink sąsparas, sniegas baltu kaspiniu šokinėja patvoriais. Išžengti keliu trumpoms kojoms nelengva. Bet reikia skubint, — Bagaslaviškin, sako, pusantro kilometro. Nežinau, kiek vienas kilometras, tik pusantro, — kai kelias užpustytas, gali būti daug. Tik aš jau ne vaikas — balandžio mėnesį, sako, man bus jau penkeri metai.

Tiek daug, o man dar neperka nei popieriaus nei rašalo, — galvoju brisdamas sniegu. Kalėdoms žadėjo nupirkti — nenupirko. Va-

kar prašiau, — sakė, krautuvės uždarytos. Aš jau perdidelis, kad iš šiaudukų raidės dėliočiau. Mamai nusibodo, kai šventadieniais, likus mums abiems namie, trukdau jos pamaldas. Ar įdomu Dievui klausytis maldos, kai aš vis klausiu:

— Mama, kokia čia raidė? O čia kokia?

Nepraleidžiu nė vienos didesnės raidės. Jau klausiu stambiai parašytų žodžių.

Ar aš kaltas, kad man rašalo ir popieriaus neperka?

Pažiūrėsiu, ar šiandien Bagaslaviškyje krautuvės tikrai uždarytos.

Jau brendu Vadubaliu. Ne tik pusto, bet dar daugiau snigti pradėjo. Nematyt Sėdūnų, nematyt Piplių. Bagaslaviškio nematyt. Kai atsigrįžtu — ir Šeiniūnų nematyt! Ar neinsnigs ir neužpustys manęs? Ras tėvai pakelėje tik krūvelę sniego.

Brendu, skubinu, kad tik neužpustytų. Sniegas tirpsta už apikaklės, tirpsta ausyse, varva su prakaitu per veidą.

Jau raudonuoja pro sniegą bažnyčios bokštas. Jau Palinonio krūmai. Mano kojos nedidelės, tik daros sunkios. Nieko!

Bagaslaviškyje sniegas pusto ir švilpia daugiau kaip Šeiniūnuose. Nė vieno žmogaus čia nematyti.

Iršos durys užrakintos. Barškinu. Niekas negirdi.

— Ne, taip negrįšiu!

Atidaro Iršienė ir rankas išskečia.

— Kaip tu čia, vienas? Tokią dieną!

— Noriu pirkt rašalo ir popieriaus, — žiūriu į ją augštin.

Nusijuokia Iršienė.

— Buteliuką ar turi?

— Ne.

Sujieško Iršienė buteliuką, atkemša didelį butelį ir atsistojusi pila pamažu, pamažu. Rašalas blizga siaura srovele, aš džiaugiuos.

Sugirgžda šoninės durys, ir krautuvėn įeina žydelkaitė, Iršienės duktė. Daug mažesnė už mane. Juodomis akimis žiūri į mane, atpakaliu traukiasi į motiną. Staiga, lyg tik dabar pamačius mane, tirpstantį nuo sniego, abiem rankom stverias motinos sijono ir riečia galvą augštin.

Tik žiūriu — rašalas iš didelio butelio plačia srove nuteka per žydelkaitės veidą. Sucypia žydelkaitė, išsigąsta ją pamačius motina. Kur neišsigęs — žydelkaitė vienu metu velniuku pavirto.

Įlekia Irša, prigriūna krautuvėn žydukų. Tėvai rėkia, kiti didesni vaikai kvatoja. Kas man daryt? Aš, kaip svetimam pritinka, tyliu. Laukiu, kad mano buteliuką užkimštų, nušluostytų ir duotų man, ko reikia prie rašalo. Man tai svarbiau.

Iršienė išsiveda pajuodusią žydelkaitę praust, o Irša, viena akimi vis į duris žiūrėdama, prirenka man už auksinę popieriaus, sąsiuvi-

ni, plunksnakotį, kelias plunksnas.

— Tau Kalėdos, o mums štai velnio žlugtas, — pusiau nusijukia Irša, kai mane išleidžia. — Tai geras rašalas, jį nelengva bus išplauti.

Dar daugiau džiaugiuos, kad toks geras.

Brendu per pusnynus namo ir manau, kad aš dabar, gero rašalo turėdamas, pamažu pasidarysiu mokytas vyras. Nematau nei sniego, nieko. Net pamiršau, turbūt, šiuo metu prausiamą žydelkaitę. Man tik galvoj, kokius didelius daiktus nešu su savim. Juk raides popieriuje galėsiu rašyti!

Išėjęs iš miestelio, žiūriu — tėvas rogėmis atidulka.

— Sakei, kad eisi pas Tadą. Išsigandom, niekur neradę, — sodyna mane ir apkamšo, kad nešalčiau.

— Buvau pirkęs rašalo ir popieriaus, — sakau, tarytum man būtų dvigubai metų.

— Tu?!

Ko čia tėvui tiek stebėtis?

KURIS IŠ DEVYNIŲ?

(iš vengrų gyvenimo)

MAURUS JO'KAI

Kartą Budapešto mieste gyveno vargingas batsiuovys, kuris niekaip negalėjo galo su galu sudurti. Ne todėl, kad žmonės būtų staiga sugalvoję nebenešioti batų, ne todėl, kad miesto valdyba būtų išleidusi įsakymą parduoti batus už pusę kainos, ir ne todėl, kad jo darbas būtų buvęs prastas. Iš tikrųjų, žmogelio darbas buvo toks puikus, kad žmonės skundėsi, jog negali sunešioti to, ką jis kartą susiuva. Jis turėjo daug klientų, kurie mokėjo jam laiku ir gerai, ir nė vienas iš jų nepabėgo, neužsimokėjęs sąskaitos. Nežiūrint to, batsiuovys negalėjo galo su galu sudurti.

Mat, gerasis Dievulis jį palaimino su devynių vaikų šeima, kurie buvo visi sveiki ir valgūs.

Paskui, vieną dieną, tartum batsiuviui Jonui dar būtų nepakakę rūpesčių, mirė jo žmona. Ir pasiliko jis vienui vienas pasaulyje su devyniais vaikais. Du ar trys jau ėjo į mokyklą; vieną ar du reikėjo namuose mokyti, vieną reikėjo ant rankų nešioti, kitą pavalgydinti, dar vieną apmokyti, ir dar vieną nuprausti. Ir virš viso to, jis dar turėjo pragyvenimui užsidirbti. Iš tikrųjų, broliukai, tai buvo labai sunkus darbas — patys išmėginkit, jei kartais manim netikit.

Kai prisireikdavo batų siūti, tai visiems devyniems iš karto; jeigu

reikėjo duonos atriukti, tai devynias riekės iš karto. Kai ateidavo laikas lovas pakloti, tai visas kambarys — nuo lango iki durų — pasidarydavo viena lova, pilna mažų ir didelių, šviesių ir tamsiaplaukių galvų.

“O, brangiausias mano Viešpatie Dieve, ir palaiminai gi Tu mane”, gerasis amatininkas dažnai atsidusdavo, ir po vidurnakčio vis dar tebekaldamas užsilikusius užsakymus, kad galėtų išmaitinti tokio daugelio sielų kūnus, kada-ne-kada sustodamas pasikasyti ar pasvajoti. Jų buvo devyni — apskritas numeris devyni. Bet ačiū Dievui, vis dar nebuvo reikalo skųstis, nes visi devyni buvo sveiki, paklusnūs, gražūs ir gražiai besielgią. Ir geriau jau tegu būna devynios riekės duonos, negu viena vaistų bonkutė.

Kalėdų išvakarėse batsiuvys Jonas grįžo vėlai, atlikęs įvairius reikalus. Jis išnešiojo darbus, surinko truputį pinigų odai ir vinims nusipirkti ir kasdieniškiems reikmenims apmokėti. Skubėdamas namo, jis matė kiekviename skersgatvyje prikrauta auksinių ir sidabrinų avinėlių, saldaininių lėlių, kurias moterys pardavinėjo geriems vaikams padovanoti. Batsiuvys Jonas sustojo prie vieno kito vežimėlio... Gal ir jis turėtų kaiką nupirkti... Bet ką? Visiems devyniems? Perdaug kaštuotų. O jeigu tik vienam? Ir visuose kituose sukelti pavydą? Ne, geriau jis parneš kitokią kalėdinę dovaną: gražią ir gerą, tokią, kuri nedūžta ir nesusinešioja, ir kuri visus pradžiugins ir kurios vienas nuo kito negalės atimti.

— Na, vaikai, vienas, du trys, keturi... ar visi čia esat? — tarė jis, sugrįžęs namo ir atsidūręs visų devynių rate. — Ar žinot, kad šiandieną yra Kalėdų išvakarės? Šventė, labai linksma šventė. Šiąnakt mes nieko nedirbsim, tik linksimės!

Vaikai pasidarė tokie laimingi, išgirdę, kad galės linksmintis, jog vos neapvertė visos trobos augštin kojom.

— Palaukit dabar! Ar aš tik neišmokysiu jūsų gražios giesmės, kurią moku. Tai labai graži giesmė. Aš ją išsaugojau jums kaip kalėdinę dovaną.

Mažieji triukšmingai apgulė jo kelius ir pečius, nekantriai norėdami išgirsti gražiąją giesmę.

— Na, o ką aš sakiau? Jei esat geri vaikučiai... stovėkit gražiai eilėje... ten... didieji čia, o mažieji šalia jų.

Jis sustatė juos taip, lyg kokias vargonų dūdas, pačius mažuosius pasilikdamas ant kelių.

— O dabar — tylėkit! Pirmiausia aš vienas išgiedosiu visą giesmę, o tada ir jūs pritarsit.

Nusiimdamas nuo galvos žalią kepurę ir rimtai, maldingai susikaupęs, batsiuvys Jonas pradėjo traukti gražią melodiją:

“Sveikas, Jėzau gimusis...”

Galbūt ir angelai giedojo su jais.

Didieji berniukai ir mergaitės išmoko po pirmo giedojimo, mažiesiems buvo truputį sunkiau. Jie nuolat neišlaikydavo gaidos ir nepagaudavo takto. Bet po valandėlės visi išmoko. Ir negalėjo būti linksmesnio aido, kaip tas, kada visi devyni giedojo garbingąją angelų giesmę tą atmintiną naktį. Galbūt ir angelai giedojo ją, kada devynios nekaltos sielos meldė balso iš augštybių. Nes iš tikrųjų rojuje džiaugiasi, kai išgirsta vaikų giesmes.

Bet nebebuvo taip linksmas viršutiniame namo augšte, kur pats vienas devyniuose kambariuose gyveno viengungis. Viename kambaryje jis sėdėjo, antrame miegojo, trečiame rūkė pypkę, ketvirtame valgė, ir kas žino, ką jis veikė kituose kambariuose? Šitas žmogus neturėjo nei pačios nei vaikų, bet turėjo daugiau pinigų, negu pats galėjo suskaityti. Sėdėdamas kambarį Nr. 8, turtingasis vyras galvojo, kodėl gyvenimas nustojo prasmės? Kodėl jo minkšta lova nesuteikia jam žavių sapnų? Ir tada iš apatinio augšto, iš batsiuvio Jono kambario pradėjo atklysti, iš karto tylūs, bet toliau vis stipresni, linksmybes sukeliantys giesmės aidai. Iš karto jis stengėsi neklausyti, manydamas, kad jie tuoj nustos. Bet kai jie pradėjo dešimtą kartą, jis nebegalėjo iškęsti. Sumaigydamas savo brangų cigarą, tebevilkėdamas kambariniu apsiaustu, jis nusileido žemyn į batsiuvio kambarį.

Jie buvo tik pabaigę vieną giesmės posmą, kai jis įėjo vidun. Batsiuvys Jonas su pagarba pakilo nuo trikojo suoliuko ir pasveikino didįjį poną.

— Tu esi Jonas, batsiuvys, ar ne? — paklausė turtuolis.

— Taip, ir aš esu tamstos patarnavimams, Jūsų Ekscelencija. Ar norėtumėt užsakyti aulinių batų porą?

— Aš ne to atėjau. Kiek vaikų turi?

— O aš jų turiu, Jūsų Ekscelencija, didelių ir mažų. Nemaža burnų papenėti.

— Ir dar daugiau burnų, kai jie gieda. Klausyk, meisteri Jonai, aš norėčiau tau pagelbėti. Atiduok man vieną savo vaiką. Aš įsūnysiu jį, leisiu į mokslus taip, kaip savo sūnų, keliausiu su juo į užsienius ir padarysiu iš jo poną. Vieną gražią dieną jis galės jums visiems padėti.

Batsiuvys Jonas net akis išpūtė, tai išgirdęs. Tik pagalvokit — vienas iš jo vaikų pasidarys ponu! Kam gi nepatiktų toks sumanymas? Aišku, kad jis atiduos jam vieną! Tokia didelė laimė! Kaip gi jis galėtų atsisakyti?

— Na, tai greičiau išrink man vieną iš visų, ir užbaikim visą tą reikalą, — sakė ponas.

Batsiuvys Jonas pradėjo rinkti.

— Štai šitas yra Aleksas. Ne, jo aš negaliu išleisti. Jis yra geras mokinyš, ir aš noriu, kad jis pasidarytų kunigu. Sekantis? Tai mergaitė, o Jūsų Ekscelencija tikriausiai nenori mergaitės. Mažasis Ferencas? Jau dabar jis man padeda dirbti. Aš negalėčiau be jo išsiiversti. Jonukas? Jis — jis pakrikštytas tuo pačiu vardu, kaip ir aš. Aš negalėčiau išsiskirti su juo! Juozukas? Jis yra tikras motinos paveikslas — kiekvieną kartą, kada pažiūriu į jį, man rodosi, kad aš jį matau. Nebe tas gyvenimas būtų čia be jo. O sekantis — vėl mergaitė, kuri jums netiktų. Po to seka mažasis Poviliukas: jis buvo motinos numylėtinis. O, vargšėlė, ji karste apsiverstų, jeigu sužinotų, kad aš jį atidaviau. Gi du paskutiniai — per daug jau maži ir jums būtų nepaprastai daug vargo su jais, Jūsų Ekscelencija...

Taip jis ir negalėjo nė vieno išrinkti. Pradėjo iš naujo, šį kartą nuo jauniausio ir baigė vyriausiu. Bet pasekmės buvo tos pačios: jis negalėjo nuspręsti, kurį atiduoti, nes visi vienodai jam buvo brangūs ir jis visų pasiilgtų.

— Eikit čia, mažutėliai — jūs patys išrinkit, — pagaliau pasakė jis. — Kuris iš jūsų norit pasidaryti ponu ir puikiai važinėti? Na, pasisakykit! Kuris norit iš čia išeiti?

Vargšas batsiuvys vos neverkė taip klausdamas. Bet kiek jis neragino, vaikai slėpėsi už tėvo nugaros, kiekvienas stipriai jo laikyda-

77

masis, kas už rankos, kas už kojos, kas už švarko, kas už odinės prijuostės; visi, apsikabinę jį, slėpėsi nuo didžiojo pono. Pagaliau batsiuvys Jonas nebegalėjo susivaldyti. Jis atsiklaupė, apglobė visus vaikus ir papylė savo ašaras ant jų galvų, drauge su jais verkdamas.

— Negaliu to padaryt, Jūsų Ekscelencija! Negaliu. Prašyk ko nori — padarysiu, bet negaliu atiduoti nė vieno vaiko, kuriais mane Dievulis apdovanojo.

Turtingasis ponas sakė, kad jis supranta jį, bet gal batsiuvys būtų toks geras ir nebegiedotų su savo vaikais. Už šitą pasiaukojimą jis prašė batsiuvį Joną priimti tūkstantį florinų.

Meisteris Jonas nė karto savo gyvenime net nebuvo girdėjęs žodžio “tūkstantis florinų”. Dabar gi jis jautė į delną spraudžiamus pinigus.

Jo Ekscelencija sugrįžo į savo kambarius nuobodžiauti, o batsiuvys Jonas, vis dar nenorėdamas tikėti savo akimis, žiūrėjo į suglamžytą banknotą. Paskui jis bailiai užrakino jį medinėj spintelėje, įsidėjo raktus į kišenę ir tylėjo. Mažieji taip pat tylėjo. Giedoti buvo uždrausta. Vyresnieji vaikai piktai sukiojosi ant kėdžių, tildydami mažuosius, sakydami jiems, kad nebegalima toliau giedoti, nes jų giesmės trukdo gerajam ponui, kuris gyvena virš jų. Pats batsiuvys Jonas tylėdamas vaikštinėjo iš vieno kambario galo į kitą. Netekęs kantrybės, jis pastūmė šalin mažąjį Poviliuką, jo žmonos numylėtinį, kai tas paprašė, kad jį vėl išmokytų tą gražiąją giesmę, nes jis ir vėl užmiršo jos žodžius.

Prašau priimti pinigus atgal.

— Mums nebegalima giedoti!

Po to jis piktai atsisėdo ant suoliuko ir pradėjo dirbti. Jis pjaus-
tė, ir siuvo ir kalė, kol pats nepajuto, kaip pradėjo niūniuoti: "Svei-
kas, Jėzau gimusis..." Batsiuovys pats savo ranka užčiaupė burną. Bet
tuo pačiu metu jį apėmė pyktis. Jis trenkė plaktuku į staliuką, nume-
tė šalin darbo įrankius, atidarė spintelę, išėmė tūkstantį florinų ir
bėgte užbėgo laiptais į Jo Ekscelencijos butą.

— Gerasis, mielas Ekscelencija. Aš esu paklusniausias jūsų
tarnas. Prašau priimti pinigus atgal. Tegu jie nebūna mano, bet leiskit
mums giedoti, kada tik mums patinka, todėl, kad man mano vaikai yra
vertesni daug daugiau, negu tūkstantis florinų.

Tai pasakęs, jis padėjo pinigus ant stalo ir be kvapo nudūmė at-
gal pas jo laukiančią šeimą. Jis išbučiavo juos vieną po kito, ir išri-
kiavęs taip, kaip vargonų dūdas, užtraukė iš visos širdies ir sielos:

— Sveikas, Jėzau gimusis!

Jie nebūtų buvę laimingesni, net jeigu būtų turėję visą didžiulį
namą.

Bet tasai, kuris turėjo šitą namą, vaikštinėjo po savo devynius
kambarius ir klausė pats save, kaip apačioje gyveną žmonės gali būti
tokie laimingi tokiame skurdžiame ir nuobodžiame pasaulyje!

ŽVAIGŽDĖTĄ VAKARĄ

MARYTĖ LEKNIUTĖ, Detroit.

Kūčių dieną pamačiau Juditą bėgiojančią savo kieme. Tai buvo
mūsų naujųjų kaimynų duktė, maža mergaitė su rudais plaukais ir
šlakuotu veideliu. O susipažinome mes labai paprastai.

Sykį, vasaros vakare, sėdėdama sodnelyje, aš traukiau akordeo-
nu liudną liaudies melodiją. Judita perlipo tvorelę ir nedrąsiai pri-
slinko prie manęs. Kai aš ją prakalbinau, ji padrąsėjo ir priėjo dar
arčiau. Užsimezgė pokalbis. Judita klausinėjo apie akordeoną. Jos
klausimai buvo tikslūs ir protingi. Ji man patiko. Turbūt, patikau ir
aš jai, nes kiekvieną sykį, kada mane sutikdavo, jos veidelis plačiai
nusišypsodavo.

Dabar, norėdama jai padaryti džiaugsmą, paruošiau mažytę Ka-
lėdinę dovanėlę.

— Čia laiką turiu tau, — pasakiau, paduodama jai ryšulėlį.

— Ar tai Kalėdų senis atnešė? — šypsojosi ji.

— O ką, ar tu tiki į Kalėdų senius?

— Ne, tai tik juokingai apsirenge vyrai, — papurtė galvą Judi-
ta. Man norėjosi truputį pajuokauti, todėl pasakiau:

— Taip, bet tie Kalėdų seniai renka žinias apie vaikus, užtat jie

ir vaikšto iš kaimyno pas kaimyną. Juk kaimynai kartais mato daugiau, negu mamytės.

Staiga Juditos veidelis išsitempė. Ji nebesijuokė ir atrodė labai susirūpinusi.

— Ar tu žinai, kas sudaužė flamingą? — ji paklausė mane susijaudinusi.

Kai aš tylėjau, Judita pradėjo pašnibždomis pasakoti.

Tenai, prie kampinio namo, vasarą stovėjo flaminga. Judita metė sviedinį ir nudaužė jos plonas kojytes. Mergaitė labai išsigando. Senoji ponია tokia pikta. Pagriebusi sviedinį, ji greit pasislėpė ir iš tolo stebėjo, kas bus toliau. Neužilgo išėjo senoji ponია ir pamatė sudaužytą flamingą. Kaip tik gatvėje pasitaikė kaimynų Mykolas. Ponია užpuolė jį už statulėlės sudaužymą, o tas vargšas nemokėjo išsiteisinti. Jis gi toks lepšis, jo net į mokyklą nepriėmė. Paskui Judita girdėjo, kaip ponია skundėsi Mykolo tėvui ir prašė užmokėti už flamingą. Vakarė tėvas išlupo Mykolui kailį. Ji aiškiai girdėjo, kaip jis graudžiai verkė. Tuo viskas ir pasibaigė. Tačiau Judita negalėjo užmiršti šito įvykio. Atsigulusi, ji negalėjo miegoti, nes vis prisimindavo verkiantį Mykolą ir pati dažnai apsisiverkdavo.

— Sako, kad Mykolas serga. Gal nuo mušimo? — ji pakėlė į mane akis.

— Nemanau, kad tėvas galėtų taip mušti. Girdėjau, kad Mykolas nuo pat mažens liguistas, — nuraminau ją. — Bet kodėl tu niekam nepasisakei savo kaltės, tau būtų buvę lengviau? Nors mamai pasisakytum.

Juditos veidas nerviškai krūptelėjo, atrodė, kad ji tuoj pravirks. Nuleidusi akis, ji patyliukais, lyg dusdama, atsakė:

— Ne, mamai negaliu! Aš net jos žvilgsnio bijau. Juk ji nėra mano mama, ji svetima. Mano mama mirusi.

Aš tylėjau, buvau priblokšta.

Vargšė Judita. Ji nepriklauso mano tikėjimui. Ji niekuomet neis išpažinties, nepažins Pirmosios Komunijos. Ji tokia vieniša su savo sielvartu.

— Ar tu žinai, kas yra Kalėdos? Man atrodo, kad tu važiuoji į savąją sekmadieninę mokyklą?

— Taip, aš kelis kartus ten buvau, — linktelėjo ji galvutę ir tęsė:

— Kalėdos yra Dievulio gimtadienis, o vietoj gimtadienio pyrago, mes uždegim Kalėdų eglutę. —

Aš pasisodinau ją šalimais ir papasakočiau apie Kūdikelio Jėzaus gimimą. Judita atidžiai klausėsi.

— Mažasis Dievulis nori, kad vaikai augtų geri, — kalbėjau aš jai. — Tu matai, jeigu kas nors pameluoja arba neprisipažįsta, visuomet kas nors kitas nukenčia. Jeigu meluosi, ir tu būsi bloga mergaitė.

Įstorią apie flamingą baigta. Užmiršk ją. O sutikusi Mykolą, pasi-
stengk būti jam labai gera ir tuo atlyginsi už padarytą skriaudą. Bet
kai pamatysi vakare žvaigždutę, atsimink mano žodžius ir prižadėk
gimusiam Kūdikėliui niekados nebemeluoti.

Vakare, kai baltasis stalas laukė mūsų šeimos Kūčių vakarienei,
aš priėjau prie lango. Gatvėje stovėjo daugybė automobilių. Kaimynų
namas žerėjo šviesomis. Ten ruošėsi švenčių puotai. Aštrios langų
šviesos draikė mano ramų nusiteikimą. Perėjau į kitą namo galą, iš
kur netrukdoma galėjau žvilgterėt į dangų. Sutemusiam skliaute ži-
bėjo švelnios žvaigždutės...

Staiga mano dėmesį patraukė maža, tamsi figūrėlė kaimynų dar-
že. Tai buvo Judita. Atvertusi į dangų galvutę, ji stovėjo po jazmino
krūmais.

Ji pasižadėjo.

SNIEGO SENIS

JONAS RŪTENIS

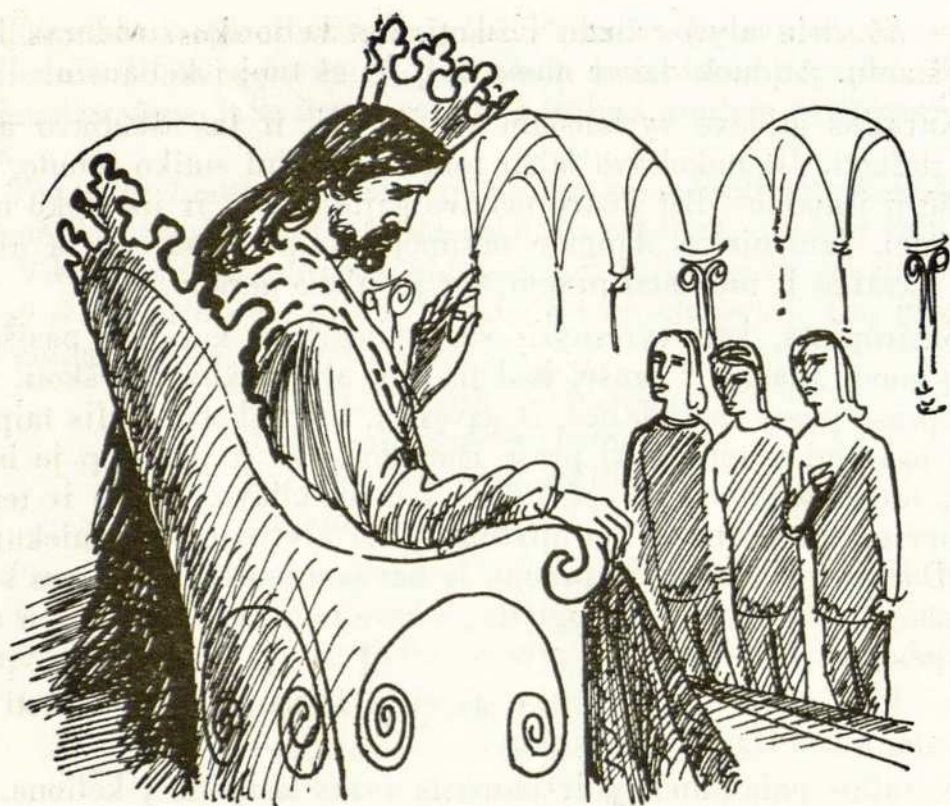
Tai lipdysim sniego senį!
Akis dėsime anglines!
Tai bus juoko, tai smagumo,
Kai aplinkui šoksime mes!

Sniego senis besmegenis
Nulipdytas tra-lia-lia!
Jo nosytė kaip agurkas —
Ir kumpuota ir žalia.

Šokam ūkaujam, apstoje
Sniego senį patvory,
Staiga — žiūrim išsižioję —
Šaltis mūsų vidury!

Šokam ūžiam visas pulkas,
Tartum lapai lapkrity.
Taiklios mūsų gniūžčių kulkos —
Kur nutaikai, ten kerti.

Ir pabūgo šaltis senis,
Nudulkėjo per laukus.
Žiūrim — vėl tas besmegenis
Vėpso linksmas tarpe mūsų.

Karalius papasakojo savo sūnums apie vaistą.

DAINUOJANTI FLEITA

(Venezuelos pasaka)

Gyveno kadaise karalius, kuris turėjo tris sūnus: Pedro, Juaną ir Josė. Ir atsitiko taip, kad karaliaus akys ėmė silpnėti. Pamažu jis pradėjo apakti. Geriausi tos šalies gydytojai susirinko, bet nieko negalėjo karaliui padėti.

Pagaliau vienas gydytojas tarė jam:

— Yra vienas vaistas jūsų akims išgydyti. Tas vaistas spaudžiamas iš alyvos medžio žiedų.

Išgirdęs tokią žinią, karalius labai pralinksmino. Bet paskui ėmė galvoti: “O kur aš gausiu alyvos medžio žiedų, jeigu mano krašte alyvos neauga?”

Nebežinodamas, ką daryti, karalius papasakojo savo sūnums apie tą vaistą.

Pedro, vyriausias sūnus, tarė tėvui:

— Aš eisiu alyvos žiedų jieškoti. Bet kelionėje susidarys labai daug išlaidų. Atiduok dabar mano dalį, ir aš tuoj iškeliavirus.

Karalius atidavė vyriausiam sūnui dalį, ir tas iškeliavo alyvų žiedų jieškoti. Jis nukeliavo labai toli, o pakeliui sutiko senutę, kuri paprašė jį išmaldos. Bet Pedro nebuvo gailestingas, ir jis nieko nedavė senutei. Jam niekas daugiau nerūpėjo, kaip tik surasti tą alyvos žiedą. Savaitės ir mėnesiai praėjo, bet jis nieko nerado.

Susirūpinęs, kad vyresnysis sūnus negrįžta, karalius pasišaukė antrąjį sūnų, Juaną, ir prašė, kad jis eitų alyvos žiedų jieškoti. Juanas paprašė pusės savo dalies, ir gavęs ją, tuoj iškeliavo. Jis taip pat sutiko pakeliui senutę, kuri prašė išmaldos. Bet ir jis, kaip jo brolis Pedro, nieko senutei nedavęs, toliau sau nukeliavo. Ir šen ir ten jis vaikštinėjo, dairdamasis po apylinkes, bet alyvos medžio niekur nerado. Dar daugiau savaičių praėjo. Ir kai jauniausias karaliaus sūnus Josė matė, kad jo broliai nesugrįžta, o karaliaus akys vis blogyn eina, nuėjo pas tėvą ir tarė:

— Palaimink mane, tėve, o aš eisiu ir pamėginsiu surasti alyvos žiedą, kuris išgydys tavo akis.

Karalius palaimino jį, ir jaunasis vyras išsileido į kelionę. Nukeliavęs labai toli, pakeliui jis taip pat sutiko senutę, kuri prašė išmaldos. Jis labai susigraudeno, pamatęs jos vargą, ir tarė:

— Aš neturiu pinigų, bet mielai pasidalinsiu su tavim savo maistu.

Josė atrišo kelionės krepšį ir atidavė jai pusę to, ką turėjo. Dabar abu sėdėjo drauge ir valgė, o jis pasakojo senutei apie savo kelionę.

— Kažin, ar čia kas galės rasti alyvos medį? — suabejojo senelė.

Josė liūdnai palingavo galva. Bet baigus valgyti, senelė staiga pasakė:

— Aš žinau, kur alyvos medžiai auga. Už daugelio mylių į vakarus dunkso didžiulis kalnas, o jo viename šone auga alyvmedžių miškelis. Ten rasi ir žiedų.

Kai jie išsiskyrė, Josė keliavo į vakarus tol, kol prikeliavo didžiulį kalną. Ir čia rytinėj atšlaitėj rado žydintį alyvmedį. Jis apsidžiaugė, prisiraškė žiedų ir skubiai leidosi atgal į namus.

Pakeliui jis susitiko brolius, kurie veltui jieškojo alyvos žiedų. Užuoat apsidžiaugę, kad jauniausiajam broliui taip pasisekė, jie pradėjo pavyduliauti. Jie atėmė iš jo alyvos žiedus, ir kai jis pasipriešino, tai jį taip sumušė, kad Josė neteko sąmonės. Bijodamas, kad jų bjaurus darbas neišeitų aikštėn, broliai užkasė jį pakelėje ir nuskubėjo į namus.

Karalius labai apsidžiaugė, kai Pedro ir Juanas sugrįžo su alyvos žiedais. Jo akys pasitaisė, o jo sūnūs buvo labai pagerbti. Tik kai jauniausias sūnus taip ilgai negrįžo, karalius pradėjo nerimauti ir rūpintis.

Ten, kur Juanas ir Pedro palaidojo savo brolių, nuostabūs dalykai ėmė darytis. Iš žemės, kuria jis buvo užpiltas, pradėjo želti švendrės. Vieną dieną piemenėlis, eidamas pro šalį, išgirdo muziką, sklinančią iš švendrių. Jis priėjo arčiau ir ėmė klausytis. Ten girdėjosi, kaip jaunas balsas dainavo:

Papūsk, papūsk, piemenėli,
Tegu tos švendrės gieda,
Lai visi žino, kas atsitiko
Su tuo alyvų žiedu.

Piemenėlis išsiplovė švendrę ir pasidarė fleitą. Ir vos tik jis pradėjo fleitą prie savo lūpų, tuoj pasiliejo švelnūs žodžiai ir muzika. Piemenėlis išvaikščiojo su fleita po visą šalį, ir visi girdėjo dainą:

Papūsk, papūsk, piemenėli,
Tegu tos švendrės gieda,
Lai visi žino, kas atsitiko
Su tuo alyvų žiedu.

Apie tą fleitą garsas pasklido po visą Venezuelą. Pagaliau apie tai išgirdo ir pats karalius, ir liepė piemenį pas save pasišaukti. Piemenėlis atėjęs sustojo priešais karalių. Jis prispaudė fleitą prie lūpų, ir dabar jaunas balsas pragydo:

Papūsk, papūsk, tėveli,
Tegu tos švendrės gieda,
Lai visi žino, kas atsitiko
Su tuo alyvų žiedu.

Karalius nutvėrė fleitą iš piemenėlio rankų, prispaudė ją prie lūpų ir ėmė pūsti. Ir išgirdo karalius savo jauniausiojo sūnaus balsą, kuris papasakojo, kaip jis buvo suradęs alyvų žiedus ir kaip jo broliai užmušė jį ir pakelėję užkasė.

Susigraužęs ir užsirūstinęs, karalius liepė suimti Juaną ir Pedro ir įmesti juos į kalėjimą, o pats tuoj išskubėjo į tą vietą, kur buvo Josė palaidotas. Jo kareiviai aptiko pakelėję augančias švendres, iškasė žemes ir atrado jauniausiojo karaliaus sūnaus kūną. Bet didysis stebuklas dar nesibaigė, nes Josė nebuvo miręs, kaip jo broliai tikėjosi. Jis atsikėlė, apkabino tėvą, ir abudu iš džiaugsmo apsiverkė.

Po to įvyko didelės iškilmės jauniausiojo karalaičio sugrįžimui paminėti. O kaip padėką už sugrąžintą regėjimą, karalius atleido Juanui ir Pedrui kaltes ir paleido juos iš kalėjimo.

Vergų išlaisvintojas.

VARŽYBOS DĖL AMERIKOS

KAZYS RINKA

Kodėl gi tiek daug žmonių norėjo važiuoti į Ameriką? Žinoma, vieniems rūpėjo pralobti, kitiems pabėgti nuo grėsiančios bausmės už kokį nors nusikaltimą. Bet tokių buvo tik dalis. Svarbiausia buvo tai, kad žmonės jieskojo laisvės, taigi, ir pradėjo veržtis į Ameriką, negalėdami tikėtis rasti Europoje tinkamų sąlygų. Savo kraštuose jie turėdavo tikėti taip, kaip įsakydavo karalius ar kitas koks nors valdovas. Ypač Anglijoje buvo nemaža žmonių, nenorėjusių taip tikėti, kaip jiems buvo įsakęs karalius. Šie sukilėliai nusprendė, kad kovoti su karalium pavojinga, ir nutarė važiuoti į Ameriką, kur daug vietos ir kur niekas nenurodinės jiems, į ką ir kaip turi tikėti. Pirmieji tokie atvykėliai buvo vadinami piligrimais. Jie atkeliavo į dabar vadinamuosius Naujosios Anglijos kraštus. Tai yra Jungtinių Valstybių šiaurės rytai, prie pačios Kanados sienos. Čia kolonistams buvo geros sąlygos. Miškai dideli, pilna žvėrių. Upėse daugybė įvairiausių žuvų. Be to, jūroje taip pat buvo galima žvejoti. Ypač banginių medžioklė buvo paplitusi šioje jūros dalyje. Bet žiemos čia šaltos; piligrimai nebuvo tai numatę, ir pirmą žiemą daug jų iššalo. Kai atėjo pavasaris, piligrimai susipažino su aplinkui gyvenančiais indėnais ir taikiai su jais sugyveno. Jie apdovanojo juos įvairiomis dovanėlėmis, o indėnai mainais atnešė kolonistams įvairių kailių drabužiams pasigaminti ir pamokė, kaip reikia sodinti kukurūzus. Tą rudenį buvo atšvęsta pirmoji Padėkos šventė. Šitoji šventė ir dabar tebešvenčiama. Ji todėl vadinama Padėkos Diena, kad tą metų dieną kolonistai, pasikvietę indėnus, bendrai dėkojo už gerą derlių. Po kelių metų ši kolonija praturtėjo.

Kiti Europos kraštai taip pat sukruto. Jie pamatė, kad Anglija sparčiai kolonizuoja Ameriką, ir nutarė pasirūpinti ir sau daugiau žemių. Viena tokių valstybių buvo Olandija. Ji išsiuntė savo kolonistus, apsigyvenusius šiandieninėje New York (Niu Jork) valstybėje. Olandai pirmąjį savo miestą pavadino Naujuoju Amsterdamu. Bet po kiek metų anglai atsiuntė savo kelis laivus ir privertė olandus atiduoti pamintas žemes ir tuo pačiu laiku miestą perkrikštijo į New York tuometinio Yorko kunigaikščio garbei. Taigi anglai apgyvendino visą šiandieninių Jungtinių Valstybių rytinį krantą nuo Kanados pasienio iki dabartinės Floridos, kurią anksčiau valdė ispanai. Iš viso Amerikoje susidarė trylika anglų kolonijų.

Pirmieji metai kolonistams buvo sunkūs. Reikėjo nuvalyti žemę, nes visur buvo miškai. Reikėjo pasistatyti namus ir pasirūpinti apsauga nuo indėnų.

Gyvenimas šiaurinėje Jungtinių Valstybių dalyje žymiai skyrėsi nuo pietinės. Šiaurinėje dalyje žmonės negalėjo lengvai žemės išdirbti, nes ji buvo čia daugiau akmenuota ir prastesnė. Todėl pradėjo žvejoti ir miškus kirsti. Čia prisipirkdavo reikalingų daiktų. Pietinės valstybės turėjo gerų žemių. Ten, žinoma, buvo ir daug šilčiau, be to, patys žmonės tingėjo dirbti ir tik valdė didelius ūkius. Jų ūkiuose dirbdavo didelis skaičius vergų, iš Afrikos atvežtų negrų. Vergus pirkdavo jie pigiai, nes vergų pirkliai nuvažiuodavo į Afriką ir, pagrobę juos arba gavę iš kurio nors vado, paėmusio juos į nelaisvę, atveždavo į Ameriką ir parduodavo. Pietinėje dalyje daugiausia ūkininkai augindavo tabako, bet svarbiausias verslas buvo medvilnė.

Šitokiu būdu susirado darbo ir vieniems ir kitiems, šiauriečiams ir pietiečiams. Pietiečiai tingėjo dirbti, o šiauriečiai negalėjo priprasti prie vergų darbo, nes šie buvo tingūs ir negalėdavo parodyti tiek energijos, kiek jos reikėjo, o žvejyba ir miškų darbai reikalavo judresnių žmonių. Kai apsigyveno daugiau žmonių, pradėta galvoti, kaip įkurti Amerikoje kokią nors pramonės šaką. Pirmiausia pietuose buvo išrasta mašina, atskirianti medvilnės sėklas nuo pačios medvilnės. Beveik tuo pačiu metu šiaurėje kitas išradėjas pradėjo rengti didžiules verpyklas. Dar metai kiti, ir žmonės pradėjo dirbti ne tik laukuose, bet ir fabrikuose.

Europos valstybės pradėjo pavydėti viena kitai. Visos norėjo Amerikos žemių, nes dabar pamatė, kad tenai yra turtų. Pradėjo siųsti į Ameriką savo kolonistus prancūzai. Jie atrado didžiulę Amerikos upę, Misisipi. Prancūzų kolonistai daugiausia buvo misijonieriai, keliaavę pavieniui po indėnų apgyventas vietas. Toliau tyrinėtojai ir prekybininkai, kurie keisdavo iš Europos atvežtas prekes į brangius kailius. Šitokiu būdu įvairiose vietose susikūrė mainų stotys, kuriose susitikdavo kolonistai su indėnais ir čia keisdavosi prekėmis. Vėliau bu-

vo atgabenta kareivių, kurie svarbesnėse vietose statė tvirtoves, tokiu būdu užtikrindami, kad naujos žemės tikrai bus Prancūzijos kolonijos. Šitaip Prancūzija sukūrė Amerikos viduryje, derlingiausioje vietoje, savo imperiją.

1750 metais Amerikoje žemių turėjo trys Europos valstybės. Ispanija turėjo Floridą, Meksiką ir Teksasą, didžiulius plotus nuo didžiųjų vakarų kalnynų iki Kalifornijos. Prancūzija turėjo Kanadą su derlingais plotais tarp rytų ir vakarų kalnynų. Tai plotas nuo Kanados iki Meksikos įlankos. Anglijai priklausė siaura rytinio žemyno kranto juosta.

Betgi šios valstybės nebuvo patenkintos turimais plotais. Anglija savinosi žemes, kurias turėjo užėmusi Prancūzija, remdamasi tuo, kad prieš daugelį metų vienas anglų keliautojas, John Cabot, buvo atvykęs į Ameriką ir šias žemes priskyres Anglijai. Prasidėjo vadinamasis Prancūzijos ir indėnų karas, kuris tęsėsi nuo 1754 iki 1763 metų. Karą laimėjo Anglija, ir dabar jai atiteko visa Kanada ir rytiniai Amerikos žemės plotai nuo Misisipi upės, išskyrus Naujojo Orleano miestą, kurį prancūzai buvo įkūrę šios upės žiotyse. Ispanai prancūzams atidavė šį miestą ir visas žemes į vakarus nuo Misisipi. Šitaip Amerikos žemynas pakliuvo tik į anglų ir ispanų rankas.

Netrukus Anglijos soste atsisėdo Jurgis III. Niekuomet Anglijos karaliui nebuvo tekę valdyti tokios didelės imperijos. Kolonijos pradėjo bijoti, ir čia šiems valdovams susidarė geras šaltinis pasipelnyti. Atrodė, kad naujajame žemyne kuriasi didžioji Anglijos valstybė, bet po šešiolikos metų prasidėjo karas tarp Anglijos ir jos kolonijų. Šis karas atplėšė nuo Anglijos didžiulę dalį naujų kolonijų plotų, ir jai liko tik Kanada.

ŠYPSOKIMĖS

— Kas yra toliau nuo mūsų, Kinija ar saulė?

— Kinija.

— Kodėl?

— Todėl, kad saulę matom, o Kinijos — ne.

*

Mokytojas: — Aldona, kur buvo pasirašytas Nepriklausomybės Paskelbimo Aktas?

Aldona: — Apačioj akto.

*

Jonas: — Mano šuo dingo.

Petras: — Tai kodėl neįdedi skelbimo į laikraštį?

Jonas: — Kad mano šuo nemoka skaityti.

PERNAI METŲ KALĖDŲ ATOSTOGOS

Penktadienį skubėjau iš mokyklos eglutės puošti. Mamytę ir sesutę jau radau namuose. Nedaviau ramybės sesutei ir vis klausinėjau, kada pradėsime puošti eglutę. Pagaliau pradėjome kabinti lemputes, žaisliukus, sidabrinius siūlus. Netrukus eglutė stovėjo kampe gražiai papuošta.

Šeštadienį mamytė kepė ir virė visą dieną. Sesutė kambarius tvarkė. Aš labai laukiau Kūčių.

Vakare artėjome prie baltai apdengto Kūčių stalo. Sukalbėjome maldą. Susėdę, pradėjome laužti plotkelę. Tėveliai surimtėjo. Susikaupėme ir mudvi su sesute. Prisiminėme artimuosius, čia esančius, o ypatingai tuos, kurie liko Lietuvoje. Pagaliau pradėjome valgyti. Čia silkės ir įvairios žuvys, ten mišrainė ir salotai. Kaip skanu, kai visą dieną pasnikauji! Baigiant valgyti, mama atnešė šližikų. Kai mama juos kepė, aš gaudžiau juos iš keptuvės. Maniau, daug valgysiu per Kūčias, nes gražiai atrodė ir viliojo mane, bet jau buvau soti. Paėmiau porą ir gailiai žiūrėjau į juos.

Paskui visi susirinkome prie eglutės, kur buvo sudėtos dovanos. Nepastebėjome, kai atėjo vienuolikta valanda. Reikėjo skubėti į Bernelių Mišias. Nuvažiavome į lietuvišką bažnyčią. Grįžus namo, skubėjau į lovą, nes buvo vėlu ir labai norėjau miego.

Kalėdų rytą miegojau iki dvyliktos valandos. Paskui atėjo svečių. Smagu, kai būna daugiau žmonių. Vakare patys išvažiavome apžvelgti pažįstamų.

Pirmadienį dar kartą apžiūrėjau gautas dovanas.

Trečiadienį su sesute nuvažiavome į Radio City. Laukėme dvi valandas eilėje, kol priėjome prie kasos. Programa buvo gera. Grįžome vėlai ir vėl buvome išalkusios.

Taip mano atostogos prabėgo kaip viena diena, ir aš vėl turėjau grįžti į mokyklą.

*Laimutė Minkūnaitė, Brooklyn'o Maironio Šeštad.
Mokyklos mokinė*

KALĖDŲ LAIMĖ

Laimingas grįžau iš mokyklos, kad turėsiu ilgesnes atostogas. Tuoju su draugu išėjome čiuožti.

Kūčių Dieną mamytė nupirko eglutę ir visi pradėjom ją puošti. Eglutė darėsi vis gražesnė ir gražesnė. Visi ja džiaugėmės ir nekantriai laukėme pirmosios žvaigždės pasirodant.

Vakare uždegėm eglutę ir susėdom prie Kūčių stalo. Jau bevalgėdamas Kūčias, pamačiau po eglute sudėtas dovanėles. Aš gavau naujų dalių savo elektriniam traukiniui. Be to, knygą apie gamtą ir nuotraukoms klijuoti albumą.

Kitą dieną turėjom svečių. Visi norėjo pamatyti mano mažąjį broliuką. Po švenčių vėl ėjau čiuožti, skaičiau knygas ir žiūrėjau televiziją.

Taip prabėgo mano gražiosios Kalėdų atostogos.

Kazimieras Snieška, Brooklyn, N. Y.

ANTANĖLIUI

Už jūrių, marių
Už vandenynų
Yra brolelis,
Jo nieks nežino

Dieną naktele
Apie jį galvoju,
O kai užmiegu,
Tuoju jį sapnuoju.

Šviečia žvaigždutė,
Verkia širdelė,
Kad su broleliu
Pažaist negalim.

Atsiuntė iš Lietuvos RENUTĖ

1956 METŲ EGLUTĖS TURINYS

	Nr.	Pusl.		Nr.	Pusl.
Eilėraščiai			<i>N. Butkienė, Vasario 16</i>	2	38
<i>A. B. Audronė, Didysis šeštadienis</i>	3	65	" " Rungtynės	3	71
" " Kambarėlio sienos	7	210	" " Kelionė į Alpes	4	98
<i>Petras Babickas, Esu</i>	1	1	" " Motinos diena	5	132
" " Tėvynė	5	129	" " Kaukių eisena	9	257
<i>Kazys Binkis, Kiškių sukilimas</i>	1	9	<i>Balys Gražulis, Sekminių berželiai</i>	6	161
" " Meškeriojas	5	146	<i>Jurgis Jankus, Kaip aš jį ieškojau</i>		
<i>D. Čiurlionytė, Kiškio dovanos</i>	5	156	jūros	1	2
<i>J. Gerdvilienė, Pasakyk, močiute</i>	10		<i>Irena Joerg, Daržininkai</i>	5	153
<i>Kazys Jakubėnas, Klumpakojis</i>	6	171	" " Murziukė ir Micė	8	228
" " Žuvis	9	260	<i>Maurus Jo'kai, Kuris iš devynių?</i>	10	303
" " Gandro liga	9	261	<i>Paulius Jurkus, Didžioji Algio ke-</i>		
" " Kiškis piškis	9	266	lionė	2	34
" " Baravykas	9	267	" " Vieno gluosnio istorija	9	268
" " Kas girelėj?	10	297	" " Ilgausio Kalėdos	10	289
<i>V. Jonikas, Karaliaus Mindaugo</i>			<i>Albina Kašiubienė, Velykų mar-</i>		
jaunystė	1	5	gučiai	3	69
<i>Albina Kašiubienė, Linksma kelio-</i>			<i>Marytė Lekniūtė, Žvaigždėtą vakarą</i>	10	308
nė	10	295	<i>Arvyd Lydecken, Tikrai tolimas</i>		
<i>K. Kubilinskas, Smaližiukas</i>	4	112	kelias	10	298
<i>J. Kuzmickis, Mitytos pasaka</i>	2	50	<i>Stepas Malaišis, Lokių sodyba</i>	7	194
<i>Liaudies daina, Oi, žydėk žydėk,</i>			<i>Pr. Mašiotas, Paukštelių laiškas</i>	7	201
sausą obelėlę	2	40	" " Rudens vėjas	9	261
<i>Danutė Lipčičūtė, Tau, mamytė</i>	5	131	<i>Nelė Mazalaitė, Ledinis žirgelis</i>	1	21
" " Laisvi gimėm	9	275	<i>T. B. Mikalauskas, Adomo sapnas</i>	9	280
<i>J. Narūnė, Prie ežerėlio</i>	4	110	<i>K. V. Paulius, Žmogus ir skruzdėlė</i>	3	83
" " Mano lėlė	7	196	<i>Jonas Rūtenis, Kartūnai</i>	2	40
<i>Janis Rainis, Lokys</i>	5	165	" " Žiburėlis tamsoje	9	273
<i>Jonas Rūtenis, Kregždutė</i>	7	193	<i>R. Spalis, Karalius, kuris nemirė</i>	6	166
" " Sniego senis	10	310	<i>Irmgrida Stasaitė, Rudnosiukas</i>	5	157
<i>F. Schiller, Vaivorykštė</i>	4	98	<i>Ignas Šeinius, Per rašalą į šviesą</i>	10	301
<i>Grażina Tulauskaitė, Vandens lelijos</i>	7	199	<i>Antanas Vaičiulaitis, Dievo karvytė</i>	8	226
<i>J. Tuvimas, Tralius Tralialiauskas</i>	8	232	<i>Stepas Zobarskas, Gerasis aitvaras</i>	3	75
<i>Leonardas Žitkevičius, Gintarių</i>			" " Žalčių karalienė	4, 5, 6,	106
šalis	2	33		7, 8, 9	149
" " Neklauskit, gėlės	3	71		178, 211, 234,	276
" " Snaigių pasaka	3	74			
" " Už tolimųjų debesėlių	8	225			
" " Gal pakišo kiškis koją?	8	231			
" " Prie Kalėdų eglutės	10	289			
Vaidinimai			Įvairių tautų pasakos		
<i>A. Grigaitis, Varpui skambant</i>	2,3	55, 86	<i>Albanų — Bailiai</i>	10	
<i>Danutė Lipčičūtė, Pranukas teisme</i>	6	182	<i>Belgų — Akmeninė sriuba</i>	4	102
<i>E. Pralgauskaitė, Kelias į Tėvynę</i>	8	242	<i>Estų — Sviesto vagys</i>	7	200
Apysakaitės			<i>Filipinų — Kaip vėžlys ir bezdžio-</i>		
<i>Grażina Balsytė, Velykų bobutė</i>	3	66	nė medžiu dalijos	5	139
<i>Aloyzas Baronas, Mėlyni karveliai</i>	5	135	<i>Guatemalos — Emeraldinis driež-</i>		
			liukas	9	263
			<i>Indų — Narsusis puodų dirbėjas</i>	5	141
			<i>Japonų — Dvi varlės</i>	6	172
			<i>Jugoslavų — Geriausias linkėjimas</i>	3	79

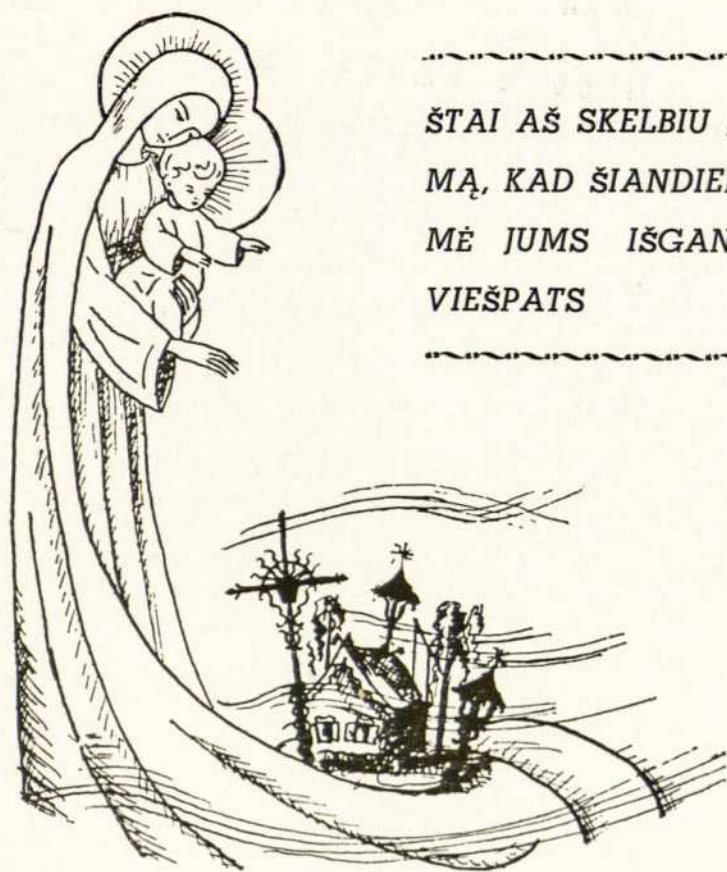
	Nr.	Pusl.		Nr.	Pusl.
<i>Kinų</i> — Paukščių mokykla	9	259	<i>V. Smilgys, Kelionė į mėnulį</i>	7	202
<i>Kostarikiečių</i> — Indėnas ir raitelis	2	44	<i>Irmgrida Stasaitė, Važiuojam į Plungę</i>	7	197
<i>Liberų</i> — Kodėl voro pusiaujis išmaugtas	6	176	<i>Sonė Tomarienė, Detroito burtai</i>	1	15
<i>Latvių</i> — Kodėl lapė uodegos nepakelia	6	173	<i>Varnėnas, Giedanti žemė</i>	9	281
" Kaip dėdė Spričas pasaulį valdė	6	174			
<i>Lietuvių</i> —Žvirblio ir vilko bičiulystė	1	28	Atžalėlės		
" Dievo dalia	2	50	<i>Arvydas M. Bintakys, Nuotykis miške</i>	9	287
" Kodėl aš nieko neturiu	3	92	<i>Augustinas Juodvalkis, Vasario 16 šv. Jurgio mokykloj</i>	3	96
" Paukštės širdis	4	112	<i>Uosis Juodvalkis, Nulaužtas ažuolas</i>	8	256
" Kodėl saulė raudona	7	218	<i>Marija Guoda Kašubaitė, Debesėliai</i>	7	222
" Apie senelį ir varguolį	9	265	<i>Danutė Kezytė, Mano kelionė</i>	9	287
<i>Norvegų</i> — Priešgina žmona	2	52	<i>Dalia Lūžaitė, Didvyris berniukas</i>	8	254
<i>Paragvajaus</i> — Mano mama serga	5	130	<i>Liuda Mačiulaitytė, Hamiltono lietuvių mokykloje</i>	2	64
<i>Švedų</i> — Mažoji Liza	2	46	" " Mažoji našlaitė	5	159
" Druska ir duona	6	169	<i>Leopoldas Markevičius, Kaip aš praleidau sekmadienį</i>	7	223
<i>Venezuelos</i> — Dainuojanti fleita	10	311	<i>Laimutė Minkūnaitė, Kačiukai</i>	4	124
Įvairūs straipsniai			" " Parke	9	288
Atsisveikinant su Pranu Naujokaičiu	1	32	" " Kalėdų atostogos	10	317
<i>V. Čižiūnas, Tokia buvo Lietuva 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8</i>	18, 57, 90, 119, 151, 213, 237		<i>J. Petrikas, Šarkelė šoko</i>	7	222
<i>V. Jonikas, Lietuviškos pavardės</i>	1	30	<i>Renutė, Antanėliui</i>	10	318
Lietuviški žaidimai	2	61	<i>Kazimieras Snieska, Kalėdų laimė</i>	10	318
<i>Petras Luneckas, Mano tėvynė Lietuva</i>	4	97	<i>Rūta Sosytė, Mano Šiauliai</i>	4	125
<i>J. G. Mošinskis, Lakūnai ir kitoki vorai</i>	4	105	<i>Augis Sužiedėlis, Tėvelio dovana</i>	2	63
<i>Kazys Rinka, Pirmieji Amerikos gyventojai</i>	9	283	<i>Audrys Šidlauskas, Mano prisiminimai iš Lietuvos</i>	7	223
" " Varžybos dėl Amerikos	10	314	<i>Remigijus Vaičys, Vasario 16 šv. Jurgio mokykloj</i>	3	96
			<i>Živilė Vaitkutė, " "</i>		

GALVOSŪKIAI

1956 metų Eglutės galvosūkių ir mįslių sprendime daugiausia taškų surinko: Ramūnas Girnius, Regina Jakubonytė ir Algimantas Šniokaitis. Po jų seka Viktorija Čiunkaitė, Uosis Juodvalkis, Algirdas Kuraitis ir Danutė Polteraitytė. Be to, teisingai išsprendė: Zita Žibutė Acelinaitė, Vijolė Arbačiauskaitė, Vida Galdikaitė, Alvyda Guobytė, Onytė Kriščiokaitytė, Vytenis Kuraitis, Dalia Malčiauskaitė, Margis Matulionis, Milda

Pakalniškytė, Rimantas Repšys, Irena Skardžiūtė, Algirdas Spakauskas, Irmgrida Stasaitė, Vytas Svalbonas, Dalia Tilindytė ir Nijolė Vaičaitytė.

Pirmiesiems septyniems skaitytojams, kurie daugiausia surinko taškų, galvosūkių dėdė pasiūlo dovanų knygomis. Likusiems linki linksmam praleisti Kalėdų šventes, sulaukti laimingų N. Metų ir dar smarkiau spręsti Eglutės galvosūkius. Iki pasimatymo 1957 metais!

ŠTAI AŠ SKELBIU JUMS DIDELĮ DŽIAUGS-
MĄ, KAD ŠIANDIEN DOVYDO MIESTE GI-
MĖ JUMS IŠGANYTOJAS — KRISTUS,
VIEŠPATS

Beveik prieš 2000 metų angelas pa-skelbė šią linksmą žinią. Dievas tapo žmogum, gimė Kū-dikiu, gyveno mūsų žemelėje, mus mo-kė, už mus kentėjo ir mirė, kad tik mes galėtume tikrai džiaugtis.

Mielieji Skaitytojai, mes visi ir norime kuo daugiau ir kuo didesnio džiaugsmo. Bet mes taip pat gerai žinome, kad džiaugsmas tikras tik tada, kai mes patys esame geri ir kai kiti žmonės su mumis gerai elgia-si. Blogas žmogus netik pats negali, bet ir kitam neleidžia džiaugtis. Ka-lėdų Švenčių proga aš ir linkiu Jums visiems tikro džiaugsmo. Būkite geri taip, kaip Kristus mus moko ir Jūsų gyvenime bus visados didelio džiaugsmo Šventė.

Kalėdų Džiaugsmo linkiu visiems Eglutės Skaitytojams, Leidėjams, Rašytojams, Dailininkams, Redaktoriui, Rėmėjams, Geradariams, žo-džiu Visoms ir Visiems, kurie dirbo, kad Eglutė galėtų džiuginti savo Skaitytojus.

Ypatingą padėką noriu pareikšti Gerosioms Šv. M. Marijos Nekalto Prasidėjimo vienuolyno Seselėms, kurios su dideliu pasišventimu ir pa-siaukojimu Eglutę spausdina ir administruoja. Tikiu, kad Gimusis Kū-dikėlis suteiks Joms daug džiaugsmo ir laimės, nes Jos iš Kristaus mei-lės daro daug, kad Eglutės Skaitytojai patirtų tikro džiaugsmo.

Visai Eglutės Šeimai linkiu Linksmų Kalėdų ir Laimingų Naujų 1957 Metų.

EGLUTĖS DĖDĖ

ALP 4785
Rev. J. Ruokis
590 John St.
Little Falls, N.Y.

Larch.

